

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singulos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

Augustus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

AUGUSTUS.

SSS. FIDES, SPES, CHARITAS. VV. MM.

1. Augusti.

Felix Roma, cui, quas nullus unquam pingere satis bellè pictor potuit, vivas spectare virtutes licuit, FIDEM inquam SPEM & CHARITATEM SOPHIÆ filias, Charitum Christianarum ipsissimam trigam. Ex his maxima XII. altera X. natu minima IX. omnes paucos annos, sed plurimas palmas numerant. Ecce enim Virtuti, ut solet, Tyrannus bellum movet. sed matre duce & junctis copiis omnes vincunt. Igitur duello singulas aggredi Urbi Præfectus statuit, & primò quidem FIDEM. Contra hanc flagris pugnat. at tergum proscuto objicit FIDES. Sartaginem admovet ardentem ille. hæc ridet arietem. Ubera refecat gladius. gaudet FIDES ostentare hæc cælo vulnera. Caput rescinditur, & coronatur scilicet. Ergo SPEM aggreditur tortor, & nervos in virginem armat. at his ipsis fortior puella est. Jubetur proin ignis sævire; sed ad virginem hic deficit & in hostes ipsius pugnat. pice ardenti & bitumine perfunditur; nempè ad novam luctam inungitur. In hac sororis mortuæ amplexibus inhærens ense vincit etiam ipsa, dum cadit ense. Jamque ad tertiam gradum facit Tyrannus bis victus, suspenditur CHARITAS ab equuleo, laniatur flagris. Sed ne audacter ivisse in hostem credas, noveris in rogam suapte sponte insiliisse terebrâ post perfossam & gladio cæsam. Porro mater magnanima SOPHIA, quæ & filias præsentia suâ & sese filiarum virtute hucusque animaverat,

maverat,

maverat, triduo post inter funera sua funus etiam ipsa deprehenditur. Sed tamen ne tu, ne luctu credas hoc factum Roma. Hanc enim ego, vel nullam aliam Matronam gaudio emori potuisse Livio credam. *Ex Surio.*

Funiculus Fidei, Spei & Charitatis, qui difficile rumpitur, compedita tenet humilium corda, nec patitur illa extolli, aut à virtutum tramite deviare, quin potius elevat ad summa & conjungit Deo, facitq; gustare gaudia sempiterna. S. Laur. Just. de humil.

S. THEODOTE CUM FILIIS MM.

2. Augusti.

Numerabat THEODOTE in viduo thoro filios, quos è conjugè demortuo genuerat, duos, quos vero Christi amore adoptaverat, vinctos ac captivos longè plurimos. Talem Diocletianus Leucadio, qui mirè ejus nuptias ambiebat, tradit, qui dum nullis eam blanditiis capi videt, & domum ducere jam desperat, vinculis certè captam ad Bithyniæ tribunal adducit. Hic matris pectus per filiorum latus oppugnaturus EVODIVM primò, tum minimum natu filium cuniculis verborum subruere annititur. His ubi nihil proficere se videt, in apertam vim, verbera atrocissima prorumpit. Sed plena animis verba, quibus mater ad constantiam suos firmabat, plus poterant apud filios, quàm verbera tyranni. Intereà Hyrtacus homo non jam sceleratus sed scelus, pudicitia matronali manum afferre attentat. Sed qui pro hâc tuendâ excubabat Angelus, irruentem ita pugno exceptit, ut quantumvis impudentis vultum largo sanguine erubescere tamen faceret. Post hæc Præses matri geminam mortem minatur, dum hanc sub oculis

ejus

ejus filii geminis intentat. Sed illa Spartanâ voce hoc unicum votum suum esse dicebat, bis antè, quàm semel mori, & filiorum prius oculos, quàm suos claudere; scire se ad hoc filios genuisse, ut essent qui pro patriâ, Cælo, occumberent. Ergo inflammantem fornacem unâ omnes injiciuntur. Et ecce continuò Superi probarunt & ad sese rapuerunt aurum. *Ex actis S. Anastasia.*

Cùm sis adolescens, silentium & diligentiam cole: diligentia enim te gratum conservat; silentium autem anima lucem tuetur, nec splendorem ejus tenebris obruit; semper denique & in omni actione comes tua sit humilitas. S. Ephrem de vita spirit.

S. PETRUS EPISC. 3. Augusti.

EX principum Salernitanorū stirpe ajunt oriundum PETRVM. Sed ut in nobiliores etiam familiam transfret D. Benedicti, non dubitavit purpuram cum cucullo mutare. Attulit tamen hic alteram illi purpuram, cùm Pont. Anagninæ ab Alex. Pont. Max. datus est. Sed nos illud multò pluris facimus, Cælitibus tam familiarè PETRVM fuisse. Etenim cùm dubitatio suborta esset Agnaniensibus, num D. Magni ossa penes se haberent, eam ex omnium animo delevit ipse Magnus, & testis suus ipse verissimus feminæ à paralyti afflictæ (excubare eam PETRVS ad tumbam Divi jusserat) sub noctem conspicuus suam præsentiam Episcopo, simul sanitatem agræ nuntiavit. Idem D. Magnus PETRO oranti visus iter illi Constantinopolim indixit & simul itineris rationem edixit, ut quòd valetudinem Imperatori allaturus, & invicem, quidquid postulasset, esset ablaturus. Itur ergo Constantinopolim ad Michaëlem. Sed negat hic se

se vel Anagniam vel Medicum D. Magnum nosse. Ut igitur nosceret, nocte insequenti cum morte luctanti Imp. spectandum se obtulit ipse Magnus & cum Magno VIRGO Maxima, monuitque PETRO crederet, medicinam morbo facturo. Accersitur igitur hic, & valetudini restituitur Michaël. Rogas, quâ medicinâ? Saluberrimo MARIÆ & Magni nomine. Pretium operæ porrò PETRVS suæ Anagniam hoc retulit, ut sumptus Imp. Michaël faceret in ædem maximam ædificandam suffectores. Sed neque hæc licet magnifica explere oculos potuit PETRI. Ad cæli igitur templa abiit. Eodem tendis? per nostra in illa itur. *Ex Ferrar.*

Exhibeamus nos sicut Dei ministros in multâ patientiâ, diffundentes odorem illius circumquaque, adversa tolerando: sicut enim aromata odorem suum, cum incenduntur, expandunt, sic in nobis quod virtutibus redolet, per patientiam innotescit. S. Laur. Just. lign. vitæ.

S. DOMINICUS CONF. 4. Augusti.

ALterum ecce orbis labantis columen DOMINICVM. Certè Innoc. Pont. Max. subjicere humeros ruinam meditati Lateranensi ædi vidit. Certè flagrantem à tergemino vitio orbem totidem telis castigaturo FILIO MATER clypeum cum FRANCISCO DOMINICVM objecit; ut jam minus mirer necdum natum sive ore facem, sive fronte stellam prætulisse. Et verò etiam hodie lucet in Filiis, qui dum sanctioribus rosis lilium (VIRGINEM) colunt, dignos se probant, quos (quemadmodum ipse DOMINICVS habuit videre) velut pullos suos nunc pallii sui alis foveat MAGNA MATER, nunc dormientes invisat benè precabunda. Illud omnium bono ex Virgine Divus intellexit,

lexit, toties advectionem pro nobis in cælis ad Filii pedes facere, quoties è terris ADVOCATAM solenni formulâ *clamamus*, ut qui rei non clamant, sibi, non Advocatæ adscribant, si pereant. Porro DOMINICVS quatuor omnino Infulas, quas alii tam studiosè capiti quærunt, generoso fastu pedibus ipse subdidit; ter noctu pœnas à tergo suo, pro se primùm, tum pro viventibus in graviore noxâ, demum pro agentibus in igne piaculari manibus expoposcit. Mitto in homines, dæmonas, adeoque Superos imperium; quippe cùm toties jam hos exoraret quos oraret. Illud memorandum, qui MARIÆ vixerat, non sine MARIA demortuum esse. Affuit hæc, neque sola, sed inter Filii & Cælitum comitatum ad astra abduxit. Viam inquiris? per Rosaria ivit DOMINICVS. *Ex vitâ.*

Nemo gratuletur homini, qui prosperatur in viâ suâ, cujus peccatis deest ultor, & adest laudator. Major hinc ira Domini est: irritavit enim Dominum peccator. Ut ista patiatur: id est correctionis flagella non patiatur.
August. super Psal. 7.

DEDICATIO S. MARIÆ AD NIVES.

5. Augusti.

ANnus agebatur Christianus supra CCC. LXV. quando Romæ civis fuit patricii sanguinis, & huic JOANNES vocabulum. MARIAM puto expectas Mariane, cùm JOANNEM audis? Rem loqueris. Fuit huic conjux digna conjugis suo, fuere opes ingentes, sed spes natorum nulla, & in his etiam nepotum decollaverat. Tandem, quid ô! quid terris, ait JOANNES, ignobiles & mecum morituros hæredes quæro? quin cælo adscisco? & an explere dignioribus nominibus ceras possum?

possum? Certè opibus unica MARIA digna omnibus est. Imò JOANNES non sum, si hæredem MARIAM non scribo. Eja igitur Virgo, tu sola jam tabulas imple. Filio si careo, certè tu non cares, qui cum animum æternum oblectem. Audiit JOANNEM MARIA, & affem omnem in montem Exquilinum conferre jussit templo exædificando eo in loco, quem postero mane nivibus insignem esset factura. Et erat tunc æstus longè maximus & facilius utique grandinem quàm nives daturus. Adit tamen JOANNES locum, & reperit undique niveo vellere vestitum. Sed & Liberius Pont. Max. in somno à VIRGINE monitus accedit & fundamenta templi jacet, quod per omnem orbem hodie clarum MARIÆ MAIORIS nomen gerit. Miraris, Sodalis, miraculum? laudas templum? At tu castas ostende sis mihi in animis nives plures; plura ego VIRGINIS templa monstrabo.

Ex Brev.

Meritò in te ô Maria virgo respiciunt oculi totius creaturae, quia in te, & per te, & de te benigna manus omnipotentis quicquid creaverat, recreavit. S. Bern. serm. 2. in festo Pentecost.

S. OSVVALDUS REX C. 5. Augusti.

Purpuram qui bis tingunt, etiam OSWALDVM laudabunt, Angliæ Regem, qui suam suo iterum sanguine tinxit. Dubium planè reliquit, an Christi hostes vicerit, an ab his victus deinde sit gloriosius. Pugnaturus cum parvâ manu contra ingentes Britonum copias, trophæum tamen ausus est ante victoriam ponere Crucem, quam adorasse illi cum suis, vicisse fuit. Abhinc regni Christiani proferendi cupidissimus dignum rege munus

munus est arbitratus, dicenti ad populum Aidano Antistiti interpretem assistere. Pium animum illud prodit, quòd sub solemnes Paschatis dies non modò qui mensæ illati erant, cibos, sed ipsam etiam argenteam lancem in frustra cedere & absu- mi à rogatoribus voluerit. Aidanus, quem tum mensæ adhibuerat OSWALDVS, tam benignam manum amplexatus atque exoscularus fertur jus- sisse nunquam exinde putrescere. Et parere hæc visa est, cum cæso sub annum DC.LII. à barbaris domino, loco infami unà cum capite suspensa an- num integrum integra (uti & deinceps) perdura- vit. Ipse OSWALDVS tunc quoque cum in acie oc- cumberet, supinis pro more in cælum manibus orare in genibus deprehensus est, eodemque loco ad hominis altitudinem egesta humus omnes morbos vicit, ut vel ideo voluisse illic cadere OS- WALDVS videatur, quòd ægri tot inde surgerent.

Ex Sur. & Gras.

Vide rationem; facile judicabis parricidiali crimine contemni pauperes nostro arbitrio; quos nullo videmus à nobis DEI opere discretos. S. Paulin. ad Aletium ep. 31.

S. AFRA MARTYR. 5. Augusti.

Quam neque Naso dedit Metamorphosin, nos damus ex Venere Dianam, AFRAM inquam Augustæ Vindelicorū probrum primò, pòst uni- cum decus. Magdalim diceres alteram, nisi quos hæc lacrimis, illa ignibus etiam ignes plecteret. Diis devota omnem jam pudorem malè prodiga litaverat, cum Narcissus Præsul fidem Christia- nam exul circumferens tectis impuris, successit. Hic AFRA, dum prædam captat, precabundi pri- mò ad mensam modestiã, dehinc verborum de Deo,

Deo, quibus cibos identidem condiebat, suavitatem illecta ipsa capitur; simul amoribus nuntium mittit, simul Christo totam se dedit, exemploque suo mox matrem Hilariam & scelerum nuper socias tres ancillulas trahit. Tantum odor castus unius Narcissi potuit! Doluit fanè hoc nequam genio, qui propalam visendus multis questus est animam olim suam AFRAM sibi extorqueri. Hæc interea opes malè partas benè inter pauperes dividens, vitamque veterem castissimis coloribus emendans, jubetur à prætore Cajo, missio Christo, ad Veneris sacra redire, Vulcano, ni pareat, sacrificanda. Maluit hujus quàm illius ignes ferre. Itaque palo alligata cum è pyrâ ardente fumos demonis æstusque Cupidinis risisset, flammam inter cælo se intulit, quò mox mater etiam & ternæ famulæ, quòd lacrimas rogo & tumulo AFRÆ affudissent, alio ex rogo evolarunt. Ipsa Venus putò mirabatur ad tot ignes frigere sese. *Ex Surio.*

Dum carnalis vita corrigitur, & usque ad abstinentiæ atque orationis studium pervenitur, quasi jam in altari caro incenditur, ut inde in omnipotentis DEI sacrificium redoleat. Greg. in Moralib.

SS. JUSTUS & PASTOR MM.

6. Augusti.

IUSTVM & PASTOREM germanos fratres: duo sidera, Castorem & Pollucem dicerem, nisi feliciori forte unà uterque è cælo adolescentiæ præluceret. Involverat velut turbo omnem Hispaniam furor Daciani, & Complutum jam pervenerat; cum hi pueruli, abjectis ultrò tabellis, è ludo literario in campum prodire properarunt, factis ostensuri, quantum in Christianâ Philosophiâ

phiã profecissent. Dixisses ad gremium matris currere, ita ad carnificum manipulos parili cursu contendebant. Dacianus ubi hæc inaudit, virgis cædi imperavit. Sed illi ad imbellem scholæ metum ridere scilicet; supplicia hæc timidæ ætatis dicere, quæ sæpè nec pueris lacrimas excuterent. Alia itaque tormenta promeret, Tyranno digna, & cum iis rem sibi cogitaret, qui prætextam cum superstitione jam posuissent. Et verò victoriam jam tum desperans Dacianus non admissos educi extra urbem ad supplicium iussit. Illi in amplexu ruere, novo more frater fratri mortem gratulari; hoc demum Christianæ Philosophiæ esse, mortem pro Christo contemnere; hoc germani fratris, germano immori, nec fatis disjungi, quos uterus matris junxisset. Ita animosi, & pleni, quæ in vultum etiam promicabat, lætitiã, caput securi subdiderunt. Age nunc, quid ad hos discipulos Complutum, vel ipse Cordubensis Philosophus? Certè Dacianus quamprimùm aliò se contulit, non ausus porrò cum viris congregari, tam turpiter à pueris victus. *Ex Baron. & Lippeloo.*

Si vires tuæ in pugnando sint parvæ, Christum invoca adiutorem. Cum te perspexerit fideliter invocantem, qui pro te pependit in ligno, & hic victoriam, & coronam victoriæ præparabit in calo. S. Aug. l. de symb.

S. ALBERTUS C. 7. Augusti.

ETIAM ALBERTI splendorem prævia ab utero matris lux indicavit. Et rectius MARIÆ quam huius filium dixeris, quippe quem sterili eã lege illa dedit, ut bonâ fide suo servitio olim hæc redderet. Moram ipsis, quibus jungere se ALBERTUS parabat, Carmelitis quos vocant, interponentibus,

R

graviter

graviter nihilominus Deipara parentes objurgavit. Nimirum furtum hoc esse, cælo dicatum ter-
ris velle mancipare. quid simiæ catulum amarent?
parum interesse veneno an amplexu partū eneca-
rent. ut dare prolem, ita auferre, cum luberet, Su-
peros posse. Audite parentes omnes: his monitis
illi manum Deo, filium omnibus disciplinis excul-
tum, posthabitis etiam regiæ puellæ nuptiis, reli-
gioni dederunt: quoque magis jam Virgini sacrifi-
cium placeret, suismet manibus ad ejus aram can-
didissimam hostiam stiterunt. Hic ALBERTVS or-
cum rivalem sponsæ vultum præ se ferentem res
sibi scilicet jussit suas habere. Subinde fatigatis ob-
sidione & fame civibus tres cum comœtu trire-
mes cælo remige impetravit. Hebræos complures
aquarum vi abreptos in sicco destituit sicco ipse
pede undas percurrens. Jam mortē, quam cælesti
voce edoctus obiit anno M. CC. XCII. æs camp-
num sponte sonans, integritatem corpusculi odor
suavissimus, beatitatem animi duo Angeli prodi-
derunt, qui dubiis an ut Cælitē colerent, an ut
mortuum lugerent hominibus, sub initium rei di-
vinæ illa verba *Os justī* præiverunt. Nostras mor-
tes ô quàm rectè lugemus! *Ex Surio.*

*Quicquid illud est, quod offerre paras, Mariæ com-
mendare memento, ut eodem alveo ad largitorem gratia
gratia redeat, quò influxit.* S. Bern.

S. MYRO EPISC. 8. Augusti.

Nullæ ceræ ornarunt MYRONEM, sed virtutes
multæ, quas quidem neque numerare in hac
pagellâ possumus, uti nec pauperes, quos pulchro
ordine stantes per atria quotidie laudare nobilem
ejus manum vidisses. Seminabat ille in hos, quid-
quid

quid ager, quem colebat, dives dedisset; in fures etiam liberalis. Nam fortè ex his XII. in horreum se penetraverant MYRONIS. Ibi cum saccos frumento, scelere animum onerassent, injecit Deus furacibus manibus arcana vincula, crevitque in tantum facinoris pondus, ut ne humo jam tollere onus possent. Intervenit interea MYRO, & cum illi trepidi alia vincula sperarent, ille missionem dedit, & tergo improborum non, quod meruerant, patibulum, sed saccos, de quibus diximus, benè factos suâ manu imposuit, emisitque gravi supplicio mactatos. Interea nihil decessit de MYRONIS opibus, quas ille scilicet eo loco, ad quem fures non adrepunt, cælo recondebat. Sub hæc virtus sacerdotio, mox Episcopatu & miraculis est honorata. Nam & per medium fluvium Tritonem viam sibi fecit, & missò post, pro suo in illum imperio, scipione, coire iterum Moyses noster iussit. Sed & Herculem in illo agnovisses, cum ingens monstrum draconem clavâ, hoc est, oratione dejecit. Exinde reliquam vitam transegit tumulis Divorum exornandis, dum centenarius eundem honorem etiam ipse meruit. *Ex Menais.*

Non videbit diem malum, qui dies bonos habere pauperem fecit: videbit diem malum, qui diem iudicii sine advocacione paupertatis intravit: j. ne causâ accusant peccata, quem pauper excusat. Excusari non potest, quem famas pauperis accusarit. S. Pet. Chrysol. serm. 14.

SS. FIRMUS & RUSTICUS MM.

9. Augusti.

Sociarunt & pugnas & triumphos FIRMVS & RUSTICVS, ipsamque adeò, quod vitio aliis datur, patriam Veronam triumpharunt. Verberibus

R 2

bus

bus hæc primò pugnavit, sed illi gloriosum ducebant patriæ plagas ostentare acceptas à patriâ. Jam in carcerem cùm descenderent, Capitolium videbantur petere. In carcere cùm cibum victoribus Tyrannus victus regaret, triumphales epulas Angeli pararunt. Ad has in testarum fragminibus velut in rosis suaviter illi accubabant. Fame sic pulsâ sanguinem sitiebant fundere. Et verò gladio cæsi hunc quoque libarunt. Porrò funus utriusque Cælites curarunt mercatorum os habitumque induti, & nobiles merces (ossa Divorum) non procul Carthagine deposuerunt. Horum pretium indicavit genius malus ex alieno ore locutus, præsentiaque horum mirè discruciat. Itaque in Istriam translata corpora. Sed & Istri tanti hæc æstimarunt, ut expetenti Veronæ (cui imbrem cælum tam diu negaturum se edixerat, dum in urbem Divi exules revocarentur) non aliter vendere voluerint, quàm auro tanto appenso, quantum corpora penderent. Sed faverunt patriæ potius licèt ingrata Martyres, cumque ad libellam examinarentur, tam leves se præstiterunt, ut ex corrogato auro triens sufficeret. At verò tunc primum magni ponderis apud patriam fuerunt. Ex *Mombrit. & Pet. de Natal.*

Homo quid commune cum terris tibi, qui confiteris tibi genus esse de cælis? ergo caelestem viam monstra in habitatione terrenâ; quia si quid in te gesserit terrena cogitatio, cælo maculam, caelesti generi injuriam inulisti. S. Pet. Chryf. serm. 71.

S. LAURENTIUS M. 10. Augusti.

Ducebatur ad mortem Sixtus Pont. Max. & ecce LAURENTIUS expoſtulare cum hoc

capit.

cœpit, non quòd ad præmia iret, sed quòd sine filio pater iret. Enimverò qui ad aram focius fuerit, ad crucem se futurum. Ad hæc Sixtus: Suum esse præire, ministri sequi; suum, hæredem vitæ relinquere, cuius si fuisset, propediem etiam mortis futurum; thesauros interim Ecclesiæ tyranni manibus subduceret. His lætior LAVRENTIVS confestim opes omnes sacras in pauperum finus abdit, hi cælo condunt. Valerianum deinde hiantem & inhiantem ad templum ducit, & pauperẽ longo ordine de ponte gregem monstrans, hi inquit, thesauri, quos orbis habet, sunt maximi. quin tu hos ambis avarus, hos foves, &, si sapias, his tuum etiam jungis ærarium. Hic Imperator virgas, flagra, ignes inclamare, & hæc omnia continuo LAVRENTIO carnifices admovere, ut jam abeuntem animam Deo martyr commendaret. Sed è Cælibus adfuit, qui sudorem Athletæ & sanguinem linteo abstergeret. Tyrannus interim os LAVRENTII saxis, hic verò aures tyranni verbis liberimis pulsavit. Ad extremum craticulæ super injectus, & lento igne tostus, non tamen insultare Valeriano destitit, sed subinde arridens illi, *verte* exclamavit, & *manduca*. Et ille quidem hoc epulo indignus fuit. At cæli, quos jam dudum odor nobilissimi convivii exciverat, ad se tam nobile ferculum rapuerunt, & convivas, si modò placet, etiam nos habere peroptant. *Ex Lip. & Baron.*

Quis nolit ad horam uri Laurentii igne, ut æternum gehennæ non patiatur incendium? ejus exemplo provocamur ad martyrium, & accendimur ad fidem, incallescimus ad devotionem, & si in nobis persecutoris flamma deest, fidei tamen flamma non deest. S. Aug. serm. de S. Laurent.

S. ALEXANDER EP. II. Augusti.

IN uno vultu & Philosophum, & Carbonarium, & Episcopum, & Christi Martyrem agnosce. Poterat equidem ALEXANDER inter sapientia candidatos facile princeps esse, cum ipsi jam honores suum clientem ambirent. Sed maluit ille honestiore ambitu sordidatus cælum prensare & inter silvas abditus, quibus stultissima mundi vota notaret damnaretque, carbones facere. Interea advenit Gregorius Pont. (is qui à magnis mirisq; factis nomen habet) Comanis Præsulem daturus. Hic cum omnium vota in opulentos & genere ac clientelis nobiles spectarent, unus Gregorius virtutem potius ait in solum extollendam, ubi ubi demum illa etiam sub lacero pallio latitaret. Quin igitur (cum risu è turbâ nescio quis subdit) dictatorem ab aratro nobis, aut certè à carbonibus suis ALEXANDRVM adduci imperas, splendentemque jam antè à rogo suo infulâ insuper exornas? Enimverò Numine ita suggerente jubet adduci hominem Pontifex: mox indolem & modestiam aliùs æstimans pro imperio vitæ ordinem sibi explicare; eâ intellectâ & sordibus abstersis mitrâ indui, indutum ad concionem dicere jubet. Tunc enimverò ALEXANDRVM Præsulem suum cives jam non inviti salutarunt, finiitque cum plausu fabula. Ille cum sanctè diu munus suum administrasset, à fidei hostibus demum igne exustus iterum carbones dedit, sed quibus Ecclesia hunc diem pulchrius quàm gemmis suos olim antiquitas signat. *Ex S. Gregor. Thaum. & Virid. Rader.*

Omnes delectat celsitudo; sed humilitas gradus est.

Quid

II. Aug. VITA SANCTORVM. 391
*Quid tendis pedem ultra te? cadere vis, non ascendere,
à gradu incipe, & ascendisti.* Aug. epist. 18.

S. SUSANNA VIRG. MART.

II. Augusti.

VNam lex vetus nobis SVSANNAM laudat, pu-
dicitiae matronalis exemplar; multò rectius
nos alteram, virginitatis speculum & post sangui-
nem pro Christo fusum longè pulchriorem illà
alterà. Quare oculos etiam Maximiani in se, sed
longè antè Christi rapuit; cuius thalamo ut ser-
varet sese, illius amores contempsit. Quid, quòd
eos, qui conciliare SVSANNAM Maximiano adla-
borarunt, prius SVSANNA Christo conciliavit?
Eam ob rem cum grave virgini certamen immi-
neret, ab Imperatrice Serenà (Christo clam jam
tunc addicta hæc erat) in aulam evocata est. Ibi
cum totos dies precibus se & adhortationibus
mutuis armassent, in pugnam denique proditura
SVSANNA domum concessit. Nec multò post ad-
fuit Maximianus & malis auspiciis amoris ædes
castas necquicquam oppugnavit. Nam rectius
SVSANNA Angeli ductu pugnavit, qui ab ædibus
repulit profanum. Successit Maximiano Imp. Dio-
cletianus, Macedonio missio, qui ad Deorum sa-
crificium velut ad fœdus invitaret tam fortiter
decertantem. Sed nimirum geminum hostem
triumphare etiam hæc SVSANNA debebat. Et verò
triumphavit, rectiusque Deo ipsam humi affli-
ctam dæmonis statuam sacrificavit. Mox eidem
post multa verbera gladio cæsa sanguinem etiam
suum litavit. Istum peplo suo excepit Serena, do-
mumque veluti ingentem thesaurum reportavit.
Et reverà purpuram, qualem nunquam antehac

etſi Imperatrix, & in eâ tot gemmas, quot guttas portabat. *Ex Surio.*

O anima, quæ in te Christum habes, attende tibi, tibi ipſi vaca: immortalis eſt Chriſtus ſponſus tuus; cave eum deſeras, ne ab eo derelicta diligas inimicum tuum ab omni juſtitia pulchritudine remotiſſimum.
S. Ephrem de exercitat.

S. CLARA V. 12. Auguſt.

FRanciſci illuſtris partus virgo CLARA eſt, mater eadem omnium virginum, quæ Franciſci inſtitutũ æmulantur, jam antè parenti ſuæ, quàm naſceretur, à Chriſto è cruce laudata. Ergo unicum ſexûs ſui miraculum ea facere molles virgunculas docuit, quæ multi in viris miramur, pauci imitamur. Aſperrimam vitæ rationem, atque ultimam, quam in ordinem ſuum invexit, paupertatem cordi DEO eſſe, vel tunc probavit, quando abundare in vacuo etiam vaſe oleum fecit, & dimidium panem quinquaginta omnino virginibus ſufficere. Neque erravero, puto, ſi Moyſi etiam feminam æquiparavero. Certè obſidione gravi cùm Aſſiſium cingeretur, precibus ante Euchariſticum epulum CLARA depugnans omnes in fugam hoſtes egit, certiorque de victoriâ ab ipſomet ſponſo Chriſto eſt facta. Ab hoc aliàs nunc ad naſcentis cunas, nunc ad patientis tormenta ſpectanda cùm evocata eſſet, Crucis deinceps ſigno ita uſa eſt, ut contra morbos Alexiteriorum, contra orci minas Panopliæ vicem eſſet. Jam moriens uti è terris cum purpurato ſenatu ſummum Pont. ita è calis cum candido virginum agmine virginum Reginam, & cum hac ſummum Numen ad ſe pertraxit; itaque in cælo fuit,

fuit, antequàm fuit. Ex Surio.

*Sanguine Agni servatur domus à percussione Angeli:
& aqua maris rubri extinguuntur inimici, qua sunt
mysteria Ecclesie Christi.* Hieron. super Luc.

S. CASSIANUS EP. ET MART.

13. Augusti.

Pulchrius longè CASSIANVS post Pontifica-
tum, quem apud Brixentas gesserat, quàm post
Regnum olim Dionysius, ludum in foro Cornelii
exul aperuit, non ignarus has demum illas esse
rasas tabulas, è quibus nec senectus mores expun-
gat, quos olim infantia inscripsit. Sed heu quoties
juventus indignum tuis Doctoribus Minervalin-
grata persolvis? Rapitur ecce ad iudices CASSIA-
NVS, & impietatis in Deos damnatus pueris tra-
ditur excarnificandus. Nulla mora. Convolarit
velut ad ferias literarias pessimè feriat, & ad pœ-
nas magistrum nudum discipuli vocant. Pars ta-
bulas capiti illidunt franguntque, pars graphiis,
nunc punctim, nunc verso stylo cæsim invadunt,
vulnera identidem convitiis interpolantes. Alii
nunc demum sibi literatum videri præceptorem
clamare; alii rogare, num rubrica hæc placeret?
num amplius fatis latusque stylus esset? satne acu-
tum foret epigramma, quod exararent? Alii de-
nique hortari se mutuo, ne otiosi essent; hoc
præceptoris semper unicum præceptum fuisse,
nunquam stylum ponere, semper aliquid scripti-
tare. Et fortè unus è turbâ aliquis: ingrati non
erimus CASSIANE magister, multas fateor tibi de-
bemus, sed, hem! quas accepimus omnes reddi-
mus, & cum fœnore, plagas. Quærebat interea
per mille vulnera exitum ingens anima, nec re-
periebat,

R S

periebat,

periebat, usque dum omnia in unum confusa victrici in cælum viam fecerunt. *Ex Prudent.*

Spem tuam omni horâ in Deo pone, & quidquid tibi accesserit, siue bonum siue malum, ex toto corde semper dic, Deus in adiutorium meum intende. Si vis saluus esse, versiculus iste de corde tuo non recedat: cum ipso dormi, & cum ipso vigila. S. Aug. serm. i. de Jejun.

S. RADEGUNDIS. REGINA.

13. Augusti.

SAlve nitidissimum coronæ Gallicæ liliū, salve RADEGUNDIS! & tu Mariane, eia mecum odoribus pascere; quibus cælum gaudet. Superi! Regis filia, & Regi nupta ecce mendicabilis famulatur, opobalsama ducit pædorem & nauteam: exesa scabie capita & quas lingua nominare fugit ultimas sordes dignas gemmas putat, quas regiâ manu tractet. Inter delicias esurit, inter falerna sitit: purpuram pulchrè cilicio suffulcit: superbit tergemino torque, sed ferreo, sed carni nudæ jam innato potius quàm illigato, quid? Anne regnum etiam calcas generosa? ecce aulam Asceterio, Clotarii lectum Christi thalamo permutat. Quid amplius a feminâ sperem? & tamen nescio quid amplius amor ingeniosus meditatur. En flammæ hic subdit, manum armat, æneam candentemque plus à suis quàm alienis ignibus Christi effigiem corpori inurit, dum cordi cupit. Falleris ô RADEGUNDIS si animo insculptum necdum credis. inde prototypon manus sunt mutuatae. Nimirum hæc cælo vim faciunt. Adest Deus amatus & amanti etiam ipse vultum indutus blanditiis amantem demulcet, & coronæ suæ pulcherrimum eam unionem appellat. Sed & paranymphe Angeli sponsæ

sponsæ morienti adsunt, & cantu ah nimiùm suavi animulam evocant. Quid ô Angeli! quid suum terris liliu eripitis? Ah alia saltem cælo semina spargite. despero. imò ex horto Mariano spero. Ex Surio.

Christus opprobria, irrisiones, contumelias, alapas, sputa, flagella, spineam coronam crucemq; sustinuit. Et nos miseri ad nostram confusionem uno sermone fatigamur, uno verbo dejicimur? Isidor. de summo bono.

B. STANISLAUS KOSTKA.

14. Augusti.

STANISLAUS ex illustri apud Polonos Koskarum familiâ, cum Viennæ Rhetoricæ operam daret, Mariam ferè laudandam sibi sumpsit, latum videlicet oratori campum. A fratre majore etiam verbera passus non tamen ideò minùs aut virtutem coluit, aut sacrum epulum frequentavit, ad quod semper pridiano jejunio famem acuebat. Inde hoc ipsum ægro, cum ter irruentem in se Stygis Cerberum Crucis signo fugasset, D. Barbara inter Angelos ministravit; mox ipsa MATER languentem recreavit, collocato puero JESU in decumbentis lectulo; abiens deinde monuit, Societati JESU nomen daret. Cui rei cum obicem posituri essent frater ac parentes, fugâ elapsus Dilingæ in convictorum ædibus tam nobilis hospes mediastinum egit: Romæ in Societatem receptus iis divini amoris facibus arsit, ut recreare frigidâ pectus æstuans fuerit necesse. Itaque cælo jam maturus cum prælegi sibi patronorum nomina (menstruorum præcipuè) jussisset, nunc in JESU effigie vulnera, nunc in MARIÆ, ubera deosculans, & utriusque nomina inclamans expiravit,

R 6

pridie

pridie VIRGINIS ASSUMPTÆ; quam num amaret rogatus, quid ni, inquiebat, MARIAM amem matrem meam? ita enim eam appellabat novos semper de illâ titulos & magnifica verba excogitans. Utique igitur MARIA mater STANISLAI, sed & filius STANISLAVS MARIÆ fuit. Utinam plures fratres numeraret! *Ex Franc. Sacchino.*

Panem caelestem spiritualiter manducate, innocentiam ad altare portate. Mentiri Deo potes, Deum fallere non potes; novit ille quid agas: intus te videt, intus te examinat, intus inspicit, intus judicat, aut damnat, aut coronat. S. Aug. tract. 26. super Joann.

ASSUMPTIO B. MARIÆ VIRG.

15. Augusti.

A Ge penna, quid humi repis, dum VIRGINEM laudas? alius vola, & supra cælos laudibus hodie merentem tolle. Sequimini Sodales, si germani MARIÆ pulli estis. Crescebant, & oculos cæli multum delectabant primi Ecclesiæ flosculi, cum hos è cælo filius, in terris MATER foveret. Sed denique ille matrem terris, hæc filium cælis invidebat. Ergo igitur iterum boni nuntii bajulus Gabriel adest, & ad suavissimum mortis somnum invitat. Adfunt interim divino nutu, qui toto orbe divisi erant Apostoli, & lectulum abiturientis ambiunt. Cerneret pro virgine certantem cum cælo terram. Hinc filii lacrimis retinent, & amplexu morantur; illinc suavissimi Cælitum moduli animam beatam proliciunt, trahuntque ah! sponte properantem. Suscipit proinde matrem filius, sinumque pro sinu rependens illuc evehit, unde unum illa Deum suspicit, alia omnia despicit. Solabatur terra luctus suos opimo spolio,

spolio, corpusculo Virgineo, sed etiam hoc brevi spolianda. Etenim cum, ita Numine volente, ferrius è XII. proceribus Thomas advenisset, & amisam Matrem etiam in tumulo mœstus quæreret, præter lintea, tam magni thesauri nuper involucria, nihil reperit; quòd cælum etiam Corpus subduxisset. Ah liceat amplexis pedes, & in hederæ morem alligatis dicere; Nunc, si terram nauseas, Virgo, Scande Cælum. *Ex Brev. Rom. &c.*

Præcessit nos Regina nostra, præcessit, & tam gloriose suscepta est, ut fiducialiter sequantur Dominam servuli clamantes, trahere nos post te; in odore unguentorum tuorum curremus. S. Bern. serm. I. de Aff. B. M. V.

S. ARNULPHUS EP. 16. Augusti.

SÆpè matres & viva filiorum funera malè rident & malè lugent mortua; id quod ARNULPHI etiam mater primò factitabat, dum quem primum enixa est filium, spem unicam familiæ, sed morte intempestivâ sublatum non posse deflere satis sibi videbatur. Sed monuit bonus Genius æquo animo ferret, quod non posset non ferre; qui maximè oculis arriderent flores, hos primos carpi. Non invideret filio Cæli contubernium, in omnia vitia, si porrò ivisset, atque adedò latronum societatem abripiendo. Potiùs nascituri àlterius filii spe animum erigeret, qui vitæ sanctioris famâ orbem esset impleturus. Atque hic ARNULPHVS noster fuit, aulam primò & militiam, tum monasticen secutus, eo semper vitæ tenore, ut dubium panè fecerit, sanctiõrne miles an monachus fuerit. Ex hoc Abbas, ex Abbate Pontifex Sueffione ita se gessit, ut extremum ægro ter concussum cubiculum ter spectaculum objecerit jucundissimum

morituro. Nam primò videre Apostolorum Principem habuit, qui noxarum veniam largissimam nunciabat: mox cælestium agminum Primipilum, qui com meatum in cælum promittebat; demum ipsam cæli Reginam, quæ festo sibi, quo cælo recepta fuit, die, recipiendum cælo etiam ipsum indicavit. Tanti, ô Superi! tanti ægrotare etiam mihi foret! *Ex Surio.*

Pretiosa mors sanctorum, pretiosa planè, tanquam finis laborum, tanquam victoria consummatio, tanquam vitæ janua & perfectæ securitatis ingressus. Bern. in epist.

S. ROCHUS CONF. 16. Augusti.

NAscitur ROCHVS loco perillustri in Galliâ, portentosâ Cruce à matre rubens: ætatis anno duodecimo amissis parentibus etiam opes in pauperes abjicit; ipse ditioe suâ patruo commissâ, Italiam Religionis causâ perit. Hic dum laborantibus peste servitium suum addicit, magnâ omnium admiratione quàm plurimos sanitati Crucis signo restituit. Secundum hæc divinitus edoctus, quibus malis porrò exercendus esset, acutâ primùm feбри tentatur, mox sagittâ coxam trajicitur. Sanus boni Angeli ope, dum in patriam repedit, iterum æger ex itinere sub arbore decumbit, annonam in dies singulos panem unum cane subministrante. Redux denique in suam ditioem, eandem domi, quàm foris fortunam, hoc est inquam reperit. Grassantibus enim per ea tempora ubique bellis, pro exploratore habitus captusque ab ipso patruo hospitio publicitus, hoc est, carcere excipitur. Hoc cum mille modis absolvere se ipsam posset, quinque ipsos tamen annos delitescit.

17. Aug. VITÆ SANCTORVM. 399
scit. Tandem cū nomen tabulæ suum inscrip-
set, simul amplam sponsonem, quā cælum omni-
bus peste correptis medicinam ROCHI interces-
sionem fore edixerat, peste ipse Medicus pestifero-
rum decedit. Sed tanti fuit, ut liber animus è ge-
mino carcere evolaret. *Ex Lippeloo.*

*Quomodo tenebas sacculum, ne tibi extorqueatur à
fure, sic custodi innocentiam, ne tibi extorqueatur à
diabolo; sit illa certum patrimonium tuum, de qua sunt
divites & pauperes. Quid tibi prodest lucrum auri, &
damnum innocentia? ergo custodi innocentiam. S. Aug.
serm. 3. sup. ps. 36.*

S. MAMMAS M. 17. Augusti.

QUI puerum MAMMANTEM Martyrem mira-
ris, noveris lac Martyris bibisse. In carcere
quippe natus primas cunas vincula habuit, pri-
mum ridere inter utrumque parentem mortuum
visus est, cū pater ante ejus ortum, mater non
multò post obiissent. Talem matronæ commen-
davit Angelus educandum. Mox cū annum age-
ret quintum decimum, virum jam se tyranno &
contra verbera Spartanum, contra ignes Roma-
num præbuit. Undis deinde suffocando iterum
Genius Tutelaris adfuit, actisque in fugam torto-
ribus Martyrem in montem duxit. Hic genero-
sus puer tot jam penè nutrices, quot silva feras nu-
meravit; cū hæ ultrò Divi mulgentis manum
ambirent, iisdemque deliciis & famem nobilem
& sitim pellerent. Atque hujus miraculi fama cū
aures Præsidis pulsasset, equites misit, qui MAM-
MANTEM sisterent. Exceptit MAMMAS ignaros,
primumque lacte & caseo, tum ipse ferarum spe-
ctaculo recreatos in urbem est secutus. Iterum er-

go plagis sævitum, sed quas inter rideret MAMMAS; iterum fornax succensa, sed in quâ quartum puerum Babylon agnosceret. Feris quoque cum objectus esset, ursus pardusque sudorem Athleta abstergebant; leone interim, qui comes Martyri è monte iverat, in carnifices grassante. Denique tridente confossus MAMMAS ilia effusa extra urbem extulit, & moriturus ipse sepulchrum speluncam subiit. *Ex Metaphr.*

Terram nesciat, amorem carnis ignoret, nihil in se vitiiis licere permittat, qui se Dei filium credit; actu, vitâ, moribus, tanto generi respondeat; ne iterum ad terrena descendens ad tanti genitoris tendat injuriam. S. Pet. Chryl. serm. 68.

SS. PAULUS & JULIANA MM.

17. Augusti.

Ptolemaidem urbem Aurelianus Imperator ingrediebatur, Christianos, si ita Diis placeret, triumphaturus; cum inter effusos obviam cives PAULVM conspexit signo Crucis contra minas improbas se armantem. Primum igitur impetum Tyrannus in hunc fecit, suspensumque cædi atrociter imperavit. Interea Soror PAULI adest JULIANA geminâ planè virtute, & iisdem armis in hostem armata. Ea verbis pro innocentia germani pugnans acriter in tyrannum invehitur. At hic eodem supplicio jubet affligi. Sed aërem verberabant carnifices. Hinc in liquatam flammis picem mittuntur; sed ingressos Bajas crederes. Mox in sellas imponuntur ab igne subjecto ardentem; sed illi inter pœnas has verè otiosi affidebant. Ergo in carcerem compinguntur fame longâ expugnandi. Sed ecce nocte intempestâ Angelus adest & ex-

peditis è vinculis epulum triumphale struit. Ab hoc veteres iterum pugnas pugnant, inter viperas incolumes, inter omnia tormenta salvi. Illud JULIANÆ peculiare, è lupanari pudorem salvum asportasse, Angeli præsidio, qui luce insolenti, quotquot vim inferre Virgini meditabantur, omnes excæcavit. Restituit tamen illa facinus detestantibus oculos, & post victos iterum ignes gladio cæsa novo more & spectaculo nunquam Romæ viso cū Fratre Soror triumphavit. *Ex Metaphr.*

Tale viri Christiani Apostolus voluit esse convivium, ut magis fides Christi, quàm prandii sagina comedatur; & plus reficiat hominem Dominici nominis frequens invocatio, quàm epularum multiplex & copiosa collatio, meliusquè pascat religio, quàm sagina. S. Max. hom. 2. de Carn. Host.

S. CLARA DE MONTE FALCO V.

17. Augusti.

COrculum videre te Cæli puta, quisquis Cor hoc CLARÆ vides tantâ verecundiâ Virgunculæ, ut loqui aliter, quàm vultu velato, religionem professio germano erubuerit, vulnus etiam à tali oculo timens, quid imò facinus non nisi lacrimis expiandum rata imprudentem in somno pedem lectulo extulisse. Huic pudori tuendo noctes pervigilavit; infandis flammis cilicia objecit; Cupidinem flagris, virgis & urticis terruit; hostem verò intestinum ultimâ fame domuit, linguamque ita frenavit, vel semel tantum, matris alloquendæ gratiâ, silentium in vitâ fregerit. Huic virtuti insidias facturum Veterator Joannam sororem (vitæ tam sanctæ Magistram) mentitus est, & virginitatem cum velo jussit exuere, ni vitâ vel-

let

let exui. Sed rejectâ hâc adulterinâ sorore, vitæ doctor deinceps Christus successit. Hic modò CLARÆ vel è Matris sinu osculum, vel seipsum manibus suis cibum ferre, vel stipem mendicus auferre; modò Agnelli formâ castissimæ colludere, modò denique cum Cruce Sponsi habitu adesse, & locum huic in corde expetere. Atque tunc nobilem illam, & quam in grandi demortuæ corde admirabundus Orbis spectavit, peractam calaturam credimus, quæ præter ternos ejusdem inter se ponderis globos (nobile Sanctissimæ Triadis symbolum) omnia Sponsi patientis arma exhibuit. In nobis nil tale idè Cælum sculpsit, quia dura heu! nimis saxa gerimus. *Ex monum. Eccl. Mont Falc.*

Infige pectori tuo, cordi tuo signaculum Crucifixi; infige & brachio tuo, ut opera tua peccato mortua sint. Nihil in his criminis reviviscat, nihil erroris resurgat.
Ambros. in ps. 118.

S. AGAPITVS M. 18. Augusti.

ETIAM AGAPITI citius annos, qui XV. tantum fuere, quàm pugnas numeres. Nervis enim primò dirissimè cæsus talem se præbuit, ut Sparta suum diceret, nisi Præneste sibi vindicaret. Mox in carcere quatuor diebus sine omni cibo degens suo succo, hoc est, cæli deliciis vixit. Inde iterum protractus vivos carbones in capite circumtulit, pulchrè ipso supplicio suo coronatus. Sub hæc vestibus spoliatus omnibus, adluctam se jam expeditiorem credidit. Ab equuleo ex pedibus pendulus gavisus est è terrâ sublatum cælo se propiorem esse. Flagris pessimè acceptus nuditatem tunc domesticâ purpurâ texit, sanguine. Jam ubi fumum pendenti Antiochus præses subjecit, risit etiam hunc

hunc, ut cujus consilia omnia denique in fumum abirent. Tum verò geminari verbera, & perfundi pectus bulliente à flammis aquâ, & pugnis frangi malas Athletæ tyrannus iussit. Sed hic, non ille etiam hæc sensit supplicia, vi divinâ è tribunali mox etiam è vitâ exturbatus. Aurelianus ergo Imp. morte AGAPITI Antiocho suo parentaturus ad bestias damnavit invictum. Sed hæc cum pedes victoris lamberent, docuerunt humanitatem in feras, feritatem in tyrannum immigrasse. Tandem AGAPITVS decollatus intra geminas columnas dicere sine mendacio Herculi potuit **PLUS ULTRA.** Ex Ferrario.

Si membris integris & valentibus flores, noli corporis robore & viribus gloriari; sed considera quot & quanta corpori pericula immineant; quamvis enim ad exiguum tempus corpus nostrum firmum sit, tamen quid posterior paritura sit dies, ignoramus. S. Ephrem. de Vit. spir.

S. LUDOVICUS EPISC. 19. Augusti.

LUDOVICVM Caroli Regis Siciliae primò, post S. Francisci filium tenes. Puerulus somnum stans humi precationibus interpellavit. Caponem, quò pauperum præda esset, pio furto è mensâ ablatum, cum parens id subodoraretur, in rosas vertit. Arma ludicra tractantem cum equus abjecisset, vicissim mundum ludibrio habiturus arma ipse & equos abjecit. Quare quo die soror in manum hominis convenit, ipse sacris initiatus virginitatem Deo despondit, dæmonemque sub fele insidiantem signo Crucis elusit. Ager voto ad D. Virginem facto è morbo surrexit, & in D. Francisci familiam abiit. Inde ad Pontificatum Tolosanum evehctus est. **VIRGINEM** uti in omni vitâ,
ita

ita in morte frequentissimè salutavit. Causam rogatus id solum respondit: *Morientem illa juvabit me.* Neque falsus est. Visus inter Angelorum manus in cælos evolare, auditaque ejuscemodi voces: *Sic fit servienti Deo in munditie & puritate.* A morte multi propitium mortales habuere. Inter hos Dionysium Lusitanorum regem numerant, quem ursus ex equo in ultimum periculum dejecerat. Sed in tempore LUDOVICVS è cælo adfuit, monstravitque Dionysio, qui pugione mortem à se in ursum averteret: Hoc beneficium LUDOVICI gratumque Dionysii animum Ædes sacra extracta & in Æde Epigraphæ hæc (LUDOVICO SERVATORI) loquitur. *Ex Lippeloo.*

Si vis terrenas bestias non timere, si vis evitare aves rapaces, voraces vultures, hoc est, aves aëreas, quæ sunt nequitie spirituales, elevare à terrâ, terrena desere, sume alas columba, sume pennas divini solis fulgore radiatas. S. Pet. Chryf. ferm. 98.

S. SEBALDUS CONF. 19. Augusti.

REgius sanguis SEBALDVS Sponsam non impari conditione domum duxerat Virgo Virginem & pietatis amans amantissimam ejusdem. Ei sub primam noctem ob oculos SEBALDVS posuit SPONSAM VIRGINEM SPONSYMQUE JOSEPHVM, quos utique non nisi Virgo amor junxisset. Hos olim jam ostendisse, posse lilia casta etiam è thalamo Virgine surgere. Tam gratum cælo odorem nisi ipsa invideret, statuisse se hæc miracula iterum orbi ostendere. Nihil poterant gratius audire Virginis aures. Itaque bonum factum! alteræ nuptiæ eadem nocte fiunt, & virginitas conjugio copulatur. Subinde Romam SEBALDVS abijt,

20. Aug. VITÆ SANCTORVM. 405
abit, & in viâ ecce castitati cibum potumque è
caelo Ales ministrat. In reditu apud Ratisponen-
ses foco, cum ligna deessent, glacies inservit, &
adèd virtuti jam unda flammam præbet. Quid?
pallio instrato Istrum trajicit (Nymphis credo ca-
stitati plaudentibus) talisque nauta oculos alteri
nautæ immeritò effossos restituit. Moritur deinde
anno D.CC.XL. cum vitam solam propter No-
rimbergam egisset. Funus feri tauri duxerunt.
Adèd omnia alia domat, quisquis carnem. Ex
Bav. S. Raderi.

*Ah quando tantum Deo, quantum mundo? quando
tantum calo, quantum terra? quando tantum virtuti,
quantum vitiis fragilitas humana famulatur? Totus
homo sic carni deditur, ut nihil in se, quod divinis bonis
deserviat, derelinquat. S. Pet. Chryf. serm. 114.*

S. BERNARDUS ABB. 20. Augusti.

BERNARDUS est, ille (invidete Mariani) Dei
collactaneus, quem mater cum utero ferret,
catellum putavit, sed pro Ecclesiâ latraturum.
Puer puer CHRISTVS nocte Natalitiâ visus est,
nobilis omni die spectaculum. Adolescens quòd
oculum in feminam defixisset, in rigentes aquas
insiliit, incendia aquis præventurus. Alias cum
ejus pudori insidias hospita strueret, *latrones, latro-
nes* iterum iterumque clamavit, ratus dirissimos
prædones esse, qui animum castitate exuerent.
Hinc ad Cisterciense Monasterium XXX. secum
socios traxit. Hos inter cum fratres omnes BER-
NARDI præter Nivardum natu minimum essent,
& huic Guido natu maximus inter valedicendum
dixisset: *Eie frater te unum jam hereditas p.terna
spectat*; supra omnes senes doctè puerulus respon-
dit:

dit: *Pulchrè verò affem dividitis, vobis calum habetis, mihi terram reliquam facitis: at hoc fide profectò minimè germanâ.* Mox cum per ætatem licuit, fratres secutus litem de cælo illis non ingratham fecit. Eruitionem BERNARDI loquuntur ejus Volumina meros favos spirantia, tum præcipuè cum de melleâ VIRGINE sermo est; ut meritò ex hujus uberibus haussisse hoc nectar credamus. Sed & nobis iidem fontes essent, si eadem cum BERNARDO sitis esset. *Ex vitâ ejusdem.*

Mundus transit & concupiscentia ejus, & relinquere hæc magis expedit, quàm relinquere. Sed nec inutilis commutatio, pro eo, qui super omnia est, omnia reliquit. S. Bernard. sup. illud. Eu. Ecce nos.

S. STEPHANUS REX. 20. Augusti.

STEPHANO nomen necdum nato ipse STEPHANVS Protomartyr indidit. Sponsam duxit Giselam D. Henrici Imp. sororem. Hæc illi Emericum, cæterum Christo omnes Ungaros peperit. Tutelam sibi regnoque suo æternam *Castrosum Acie* ordinatam VIRGINEM MATREM legit. Hujus enim auxilio copias Conradi Imp. jam Ungariæ imminentes avertit. Ipse inter omnes milites maximè sanctas Vigiliis nocturnas habuit, sed preces inter; visumque sub his ipsum aliquando tabernaculum regium Angelis bajulis humo sustolli, & tunc per aërem mox per omnium hominum ora volare. Trophæa pietatis suæ templa ac cœnobia per totum orbem sparsit. Miseros ingenti charitate complexus non dubitavit deademate ornatum caput manusque scepro armatas ad horum pedes abluendos demittere, sportulamque inelientes ipse dispensare. Quare factum aliquando,

do, ut certantibus his stipem auferre, barba etiam regis spoliū manibus appetentium cederet. Et hoc ipsum conquestus familiariter VIRGINI STEPHANVS fertur, durius ab ejus militibus se acceptum, quàm ab hostibus sperare potuisset. Sed pilumne ille amitteret, qui liberalem manum multis annis à morte integram orbi ostendit? Hanc obiit ipso VIRGINIS assumptæ die. Huic moriturus unicè iterum se regnumque commendavit. Felices Ungari, si testamenti STEPHANI meminerunt! *Ex Surio.*

Si est ascendendi ad superna possibilitas, si est facultas vivendi in caelestibus, quare non caelo mutamus terram? quare non caducis emimus aeterna? quare non perituris manentia comparamus? S. Pet. Chrysol. serm. 124.

S. BASSA CUM FF. MM. 21. Augusti.

BASSA non tam tergemino filiorum partu, quàm morte felix vixit sub ea tempora, quibus Maximiani ferro longè plurimi Martyres vixerunt, Dæmonum sacrificulo, hoc est, agna lupo juncta. Sed & filii matrem vultu, non patrem retulerunt, utpote omnes Christiani. Eam ob rem unà in jus iniquissimum rapti, accusante ipso filios patre, & uxorem marito damnante. Primum ex equuleo pendere viderunt cæli & laudarunt THEOGNIVM membris lacerum, animo integerrimum. Alterum AGAPIVM virgæ non puerum sed virum probarunt & sine cute jam suâ fortio- rem quam in alienis exuviis Herculem. Alia item tormenta tertium fratrem sanè Germanum probarunt. Omnes igitur eodem gladio cæsi, eadem palmâ coronati: ad quem nuncium BASSA plus ali-

aliquanto exfiliit gaudio, quàm si uno die vicif-
se omnes in Olympicis audiisset. Interea hanc car-
cere & fame vexatam Angeli cibo suo recrearunt,
ut suum terræ jam minimè invideret BASSA. E
carceribus ubi prodiit, ignem, aquas, lapidantium
manus & Deos ipsos humi dejectos femina trium-
phavit. Triumphum splendidiorem feræ immis-
sæ reddiderunt, quas cicurare virtus potuit, non
tyrannum, qui toto mari obruere triumphum
BASSÆ voluit. Sed in fluctus abjectam matrem
gloriosi è cælo filii naviculâ exceperunt & ad por-
tum incolumem deduxerunt. Verùm illa potius cæ-
leste litus spectabat. Atque ad hoc octiduo post
etsi cruribus fractis & sine capite, enatavit tamen
per sanguinem suum. *Ex Men.*

*Subducti terris speculemur cælum, ut ducatu signo-
rum cælestium, gubernante Christo, flante Spiritu san-
cto, evictis voluptatum spumis, superatis vitiorum fu-
ctibus, atque omnium delictorum naufragiis evitatis,
lucrum vitæ & gaudia Resurrectionis intremus. S. Pet.
Chryf. serm. 8.*

S. SYMPHORIANUS M. 22. Augusti.

ANNO post Deum hominem CC. XXIII. SYM-
PHORIANVS juventutis Augustoduni in Gal-
liâ princeps, quòd cultum Diis negasset, jussu He-
raclii, qui pro Valeriano illic furebat, in vincula
est abreptus, sed quæ ille digna nobilitate Chri-
stianâ monilia putavit. Pugnabat in fortissimum
juvenem geminâ acie tyrannus: hinc agmen mi-
næ, verbera, flagra, illinc blanditiæ, munera ac
promissa ducebant: perripit tamen martyr
utrumque cornu, & illud constantiâ, hoc etiam
risu vicit fuditque. Sed victorem pessimus judex
ad

ad gladium damnavit. At SYMPHORIANVS præferri sibi secures non in supplicium sed triumphum putavit, quem augustissimum mater triumphantis fecit, dum his vocibus è tecto & ipsa triumphans, acclamavit. Io! fili, triumpha! Io! tecum mater triumpho! quid enim? Certè victorem filium, præferri secures, & sequi victum tyrannum video. Sed cur sine purpurâ? fallor; an tuus hanc cruor dabit. Et cur sine coronâ? iterum fallor, cælum hanc dabit, nec è mortali lauro dabit. Superi! filio jam supervivere matrem juvat, juvat oculos claudere. Audite votum novum sidera, & tu fili, i, sanguine subscribe. Hæc aut similia mater: filius interim cæleste jam Capitolium victor tenebat. *Ex Suario.*

Quæris aurum, & si volueris, fortè non habebis; Deum cum volueris, habebis; quia & antequam velles, venit ad te; & cum aversa voluntate esses, vocavit te; cum conversus esses, terruit te; & cum territus confitereris, consolatus est te. S. Aug. sup. Ps. 32.

S. BERNARDUS SENENS. CONF.

22. Augusti.

Senis oriundum sive JOANNEM sive BERNARDUM dicas, nunquam nomen mentietur, semper virginis clientem loquetur. JOANNES à puero indigetatus, cum mansuetiorum musarum ductu ad Themidis adyta penetrasset, & quas didicerat modò leges cum plausu jam doceret, quò rectius humana perspiceret, in oculorum gravissimam ægitudinem incidit. Placuit à MARIA veriori Cynthiâ lumen mendicare; huic, si oculos illa reddat, totum hominem vovet. Voti dampnato dies interim appetebat, quo disputandum pro
S
more

more in publico erat. Hic dum Codicem, dum Digesta frequens corona hiat, ille alia omnia ingressus dicere contra legem hominumque vanitatem declamat; eam vel cœcutientibus nuper oculis se ait pervidisse; ne mirarentur, si hi redditi à VIRGINE humana omnia despicerent deinceps, è cælo esse: sequerentur illi oculatum nunc Doctorem, qui lippientem nuper. Finem orationi fuga dedit in montem olivis nobilem, quò pluribus jam concurrentibus, JOANNES scalas è cælo, & in his descendere beatos genios vidit, secumque candidatos quàm plurimos ad VIRGINEM FILIVMQUE VIRGINIS abducere, quod visum nequaquam somnium esse tunc credidit, cum Pontificis auctoritate vestem pro suis ex cæli sententiâ candidam, leges à D. Benedicto sancitas, Ordini nomen à MARIA de Monte Oliveti, ipse BERNARDI accepit. Obiit dum sociis, à peste infectis oculos pius claudit ipsissimus ocellus cæli, ex quo utinam ô MARIANI Argum faceretis! Ex Chron. ejusd. Ord.

Quantum illi laudandi atque prædicandi, qui dignati non sunt cum mundo florente florere; tantum increpandi & accusandi sunt, quos perire cum pereunte delectat. August. epist. 45.

S. ANTHUSA VIRG. 22. Augusti.

ANTHUSAM patria Seleucia, in hac nobiles parentes, apud hos raræ opes, & cum his rarior forma commédabat. Sed illa additura aliquid formositatis etiam animo, Christiani fontis balneas fustirabat, & lavari à Tharsensi Antistite Athanasio exoptabat. Quare veluti ad nutricem invisuram currum comite uno alterove servulo conscendit.

In-

Interea monitoribus & comitibus Angelis usus Athanasius obviam venit virgini, & ad primum congressum fontem precibus suis dedit, tum deinde ANTHVSÆ corpus undis, animum gaudiis perfudit. Et ut sciret, quem hinc colorem in tam sanctis thermis induisset, adfuere gemini cœlites, qui veste & ipsâ candidâ candidissimam animulam donarunt. Hac illa superba facile auream, quam gerebat, contempsit, exutamque Athanasio, ille miseris dedit. Talis denique nutricem adiit, quæ cum pretium vestis non intelligeret imprudens, culpavit scilicet virginis in tantâ nobilitate modestiam. At hæc clam matre ad Episcopum revertit, & quod sciret facile innocentia vestem sordet trahere, impetravit alteram & fetis horridam, quâ tegeter priorem & indemnem servaret. Quia, ut ne domestici fures hanc raperent amici, in silvas exportavit. Sed & nutrices pro unâ illâ tot illic invenit, quot feras, quæ triginta & duos annos aluere hospitem. Immortua est rupi (lectus hic illi erat) adversus plurimos insultus dæmonis mali ipsa etiam rupes. *Ex Menais.*

Caro pretiosis indumentis cooperta quid aliud est, quam caro foetida, corruptibilis, necnon ex omni corporis meatu scaturiens in saniam, quam non valet sustinere visus, olfactus percipere, neque ipsa hominis natura perferre? S. Laur. Just. l. de Humil.

SS. CLAUDIUS, ASTERIUS, NEON

MM. 23. Augusti.

Potest Ægæa hodie invidiam Romæ facere, & tergeminos fratres & ipsa suos jactare, Horatius vel ideò fortiores, quod vivus è pugnâ nullus abierit, omnes ceciderint victores. Illis nomina

S 2

sunt

sunt CLAVDIUS, ASTERIVS & NEON, dissimilia vocabula, cæterum virtus sub pectore eadem planè & constantia. Primò singuli, tum totâ fraternâ acie pugnarunt; nec in tres solum hostes, sed in totas carnificum cohortes. Videlicet ad servilem metum, virgas, cederent Christi milites? Risum hæc, non gemitum expressere. Jam unci ferrei & ungulæ bubulique nervi in lacerato corpore integrum animum prodiderunt. Prunis & cum prunis tyranno insultarunt etiam. Tædas corpori admotas fortior ignis extinxit DEI amor. Ex equuleo verò velut è cathedrâ, pulcherrima & dignissima Philosophiâ Christianâ oracula ediderunt. Post tot igitur pugnas meritò denique in crucē triumphavit nobilis fratrum ternio. Neque obfuit triumpho huic, quòd corpora feris avibus præda cederent, cum nobilissimam eorum partem animam beatiores jam volucres abstulissent. Ex Lippeloo.

Renatus est à Deo adoptatus in filium imaginem, tu porta auctoris, non majestate, qua solus est, sed innocentia, simplicitate, mansuetudine, patientiâ, humilitate, misericordiâ, qua dignatus est nobis fieri et esse communis. S. Pet. Chryl. ferm. 117.

S. PHILIPPUS ORD. SERV. B. M. V.

23. Augusti.

Multam multi servitatem serviunt, nulli honestiorem, quàm qui servos se VIRGINIS gloriantur. Horum ædem, quæ Florentiæ est & MARIÆ ab Angelo Salutatæ fert nomen, ingressus PHILIPPUS noster, dum illa ad alium Philippum verba leguntur, Philippe accede & adjuvante te ad curram istum, videt cæli Dominam aureo

in curru à beatis mentibus stipari, ab ove & leone trahi, videt cæleste donum atri coloris vestem sibi porrigere. Prodigium hoc alterum sub noctem excepit, cum ab eadem DOMINA servos ejus accedere est jussus. Et verò accessit pulcherrima appendix, egitque aliquandiu in spelæo nomine ipsius hodie nobilitato, & fonte, quem ego è lacrimis, quas oppidò multas illic fudit, enatum credo. Inde famâ nominis sui factorumque tam inclaruit, ut iis permoti purpurati Romæ Patres ad clavum Ecclesiæ vocare cogitarint; sed ille summos honores humili fugâ elusit, & Arretii cum fame ultimâ focii premerentur, ante imaginem HERÆ suæ in Saturnalia sportas geminas candidissimis panibus onustas abstulit. Ad extremum è Germaniâ (quò magno hujus bono Rudolphus Imp. invitârat) Florentiam redux primò omnium VIRGINIS templum ingressus, & ante ejus aram ingenua abjectus, *Hæc requies mea* exclamavit. Vatem sibi fuisse, ipso Assumptæ in cælos DOMINÆ die morbus, tum octavo ab illo mors ostendit. Vitæ testimonium ad tumbam ejus claudi manci- que, quin adeò muti mortuique loquuntur. *Ex Archang. Ianio.*

Agnoscit Virgo, & diligit diligentes se, & propè est in veritate invocantibus se, præsertim his, quos videt conformes sibi factos in castitate, & humilitate, & totam spem suam, post filium suum, in eâ posuerint, & toto corde quaesierint. S. Bern. in serm. super Salve Regina.

S. BARTHOLOMÆUS AP. 24. August.

Sunt, qui BARTHOLOMÆVM in purpurâ natum velint. Sanè obiisse purpuratum nemo negaverit. Ut Deum in vota sua flecteret, genua centies die,

die, toties noctu fertur flexisse. Cum deinde orbis XII. viris in totidem provincias cecisset, subigendis CHRISTO populis, diu collega Philippo fuit; post hujus verò triumphum, in Indiam & Armeniam majorem movit. Hic loci ad ejus facundiam continuò malorum dæmonum simulachra obmutuerunt, & torqueri se immaniter à BARTHOLOMÆO clamitarunt. Proinde orci larvas è cive, itemque Regis Polymii filiâ facilè abegit. Eam ob rem cum Rex onustos illi auro gemmisque camelos transmisisset, remissis omnibus, eidem significari jussit, minimè harum rerum mercatorem se agere, sed animarum, quas si cælo intulisset, tum demum lucrum ingens se fecisse existimaturum. His igitur Rex permotus non difficulter manus illi dedit, à quo ipsi Dii victos se esse faterentur; traxitque suo exemplo cum liberis regni bene magnam partem. At Astyages Regis frater nimium quantum hoc nuntio exacerbatus, pellem vivo detraxit BARTHOLOMÆO, & capite truncavit. Quid ad hæc vos, qui pellem lautè ac nitidè habetis, qui aqualiculo fulcitis? necdum angustam ad cæli atria portam creditis? *Ex Brev. Petro de Natal. & Lippeloo.*

Non caret regiâ potestate, qui corpori suo novit rationabiliter imperare: verè enim dominator est terra, qui carnem suam regit legibus disciplina. S. Aug. l. de verâ innocentia.

S. AUDOENUS EP. 24. Augusti.

ANulum Dagoberti Regis AVDOENVS curabat, ipse anuli pulcherrima gemma. Officio suo tunc se fungi arbitrabatur, si Regem sui commonefecisset. Pauperum pater amantissimus, sui ju-

judex severissimus carnem nudam cilicio tegebat, cilicium aureâ veste dissimulabat, hoc sanctior, quò superbior. As paternus inter illum & fratres ita dispensatus, ut omnem pauperes monachique acciperent. Ipsi quoque rebus humanis omnibus vale dixerunt, & vel inter monachos aulici, vel quod magis mirere, inter aulicos monachi vixerunt. Episcopus Rothomagensis creatus Hispanias septem annorum siccitate vexatas lacrimis primò, mox imbre beato recreavit. Monumenta pietatis templa ac cœnobia plurima reliquit, prodigiis non rarò adjutus. Ita templum meditati locum crux per aërem visa rutilare igneaque columna ostendit. Aliàs commercium, quod illi cum cælo erat, literæ inde missæ prodiderunt, quibus monebatur, ne D. Marculphi caput à reliquis ossibus (ur quidem cogitabat) separaret. Saxum ingens, quod loco movere multa boum iuga non poterant, duabus buculis obsequens habuit. Id cum insideret per contemptum muliercula, discludi è suis orbibus oculos suos vidit. Quid, quòd laudes AVDOENI ranæ templo vicinæ locutæ sunt, cum obstrepentes divinis officiis tacere jussæ imperio Divi paruerunt? At nostro ævo ranas garrulas in ipsum templum videas penetrare.

Ex Surio.

Angusta via est, quæ ducit ad regnum, quisquis ergo honoribus inflatus fuerit, & auri thesauris dilatatus, tanquam onustum animal transire non poterit. Tam enim angusta est diviti porta caelestis, quàm est cameloæ foramen. S. Max. serm. de S. Mich.

S. GREGORIUS CUM SOCIIS C.

24. Augusti.

Quo tempore rerum Constantius potiebatur, multumque Arrianis ipse etiam Artianus favebat, reperire tergeminos fuit milites (GREGORIVM, THEODORVM & LEONEM dixerunt) qui pluris facerent sacramentum quod Deo, quam quod hæretico dixerant. Proin cum pro Fide sanâ aut mori fortiter, aut pulchrè certè vivere apud animum suum constituisent, in Samum Insulam trajecerunt, ibique templi nescio cuius rûdera velut castra novæ suæ militiæ infederunt. Hic nimirum semper illi in acie contra orcum stare, aut egregii certè triarii inter preces in genua subsidere, quin imò inde ad superos excurrere, cælumque jam non invitum lacrimis & gemitibus tam diu expugnare, quoad emeritis uno eodemque die omnibus beatam vacationem mors felix dedit. Fortè in vicino homo agebat nobilitate opibusque potens, sed cuius felicitatem fortuna leprâ horridâ asperferat. Huic pro valetudine pristinâ supplicanti cælites nostri se objecerunt, monueruntque, ut corpora, quæ ferarum injuriis ad id usque temporis exposita jacebant, terris mandaret; ita fore, ut cum his lepram etiam sepeliret. Enimverò cum studiosè medicos suos ille quæreret, ducem denique pastorem & odorem (quem mirum corpora spargebant) secutus, invenit tandè; & cum primùm oscula his cœpit figere, simul lepram cœpit abstergere. Jamque gratus singulis Divis tumulum, æternum deinde omnibus monumentum monasterium extruxit. *Ex Pet. de Natal.*

Rex noster Christus non tam nitorem vestium, quam

ani-

25. Aug.

VITÆ SANCTORVM.

417

animorum requirit affectum : non inspicit ornamenta corporum, sed considerat merita cordium; nec cinguli operositatem miratur, sed castimonia libidinem restringentis pudicitiam miratur. S. Max. in Vig. Nat.

S. GENESIUS MIMUS M. 25. Augusti.

CUM Comœdias hucusque & risum dedisset GENESIVS, tandem posuit hodie soccos, & cothurnos indutus tragœdiam & sanguinem dedit. Nempe doctissimus Mimus, cum mores ritusque Christianos ad amissim perdidicisset, fabulamque oculis Diocletiani dare instituisset, æger in theatro procumbit, aquasque lustrales multis gemitibus suspirat. Adfunt ex composito socii & undas petenti simul Imperatori ac populo risum propinant. Interea serio rem agit, aliaque spectacula GENESIO cælum facit. ostendit benè longum scelerum, quæ patrauerat, catalogum, atque his, modò velit, spongiam baptismum promittit. Hic enim verò Christum GENESIVS conclamat, & Christianum se jactat, nimis benè simulare jam doctus. Igitur risus, plausus muneraque missa Mimi artes laudabant. Imperator quoque ludos post ludos sperans milites mittit, qui GENESIVM (Christianum scilicet) ad tribunal raperent. Sed hic secutus ostendit reipsa Diocletiano, etiam post positam personam, Christianum se esse. Tum enim verò in furorem abire ille, palàm fassus sanguinem se gestire bibere GENESII. Et dedit hic sanguinem ex equuleo pendens, ferreisque uncis lacer & tædis ustulatus. Jamque ultimus actus è fabulâ restabat. Hunc more jam apud Martyres recepto mors gladio absolvit. Et nimirum luxit tunc Romana delicias amissas. at Superi tunc primum Mi-

S. S.

mo.

mo etiam ipsi adridebant. Ex Surio & Baron.

Cesset vitiorum pruritus pestifer, discutiatur à sensibus caligo tota pompæ secularis, abjiciatur à mentibus mundana cupiditatis illusio, appetatur paupertas Christi, sanctitas anima custodiatur, ut imago Creatoris nostri portetur & clarescat in nobis. S. Pet. Chryf. Serm. 117.

S. LUDOVICUS REX C. 25. Augusti.

Vitam omnem LUDOVICI noveris, si leges noveris, quas sibi primò, tum deinde filio dixit. Harum capita habe. I. Deum præ omnibus amato. II. Peccatum mortiferum ceu anguem fugito. III. Adversis ne deprimitor. IV. néve prosperis extollitor. V. Animæ plagas spiritali medico crebrò nudato, & medicinam quamvis asperam nullam respuito. VI. In precandi studio assiduus esto. VII. Animum in miseros pium & liberalem gerito. VIII. Cum animo malè est, in consilium quam mox virum bonum adhibeto. IX. Boni tibi nunquam non adsunt, mali semper exsunt. X. Bonum omne amplectitor, malum omne detestator. XI. De Deo loquentibus aures lubenter dato. XII. obtreccionibus verò obferato. XIII. Deum Divosque impunè, te Rege, nulli laceffunt. XIV. Gratus Deo in primis, sed & hominibus esse memento. XV. Pro tribunali æquus esto, & pauperum querimonias ne negligito. XVI. In causâ tuâ, dum res non liquet, contra te statò. XVII. Aliena ocyus restituito. Clero & Religiosis pro scuto esto. XVIII. Parentibus amorè deferto. XIX. Bella si contra Principes Christianos gerere necessitas suadet, sacris parcito. XX. Lites pro virili dirimito. XXI. In Magistratus sedulò inquirito. XXII.

26. Aug. VITÆ SANCTORVM. 419
XXII. Pont. Max. ut par est, reveretor. XXIII. Im-
pensæ modestiam ne excedunto. XXIV. Pro me,
ubi obiero, sacra fieri curato. *Ex Surio.*

*Amat Deus disciplinam ; perversa autem & falsa
innocentia est, laxare habenas peccatis. Valdè perniciosè
sentit filius patris lenitatem, ut justè postea sentiat Dei
severitatem, & hoc non solus, sed cum dissoluto patre
suo. S. Augustinus sup. Ps. 30.*

SS. IRENÆUS & ABUNDIUS MM.

26. Augusti.

Quid auro te vestis homo, si nobiles animas
etiam in cœno latentes Numen amat? quid
opobalsama spiras, quando etiam inter latrinas
(parce, si Superis parcis, & mihi) suavè tamen olet
virtus? Age & qui nares sordidis rebus, ne aures
nominibus nega: docebunt te hæc alta negligi à
cælo, infima eligi. Erat IRENÆVS conditione vitæ
homo omnium ultimus Romæ (in cloacas fortu-
næ munus detruferat) in tantis sordibus tamen
candidissimum animum eumque Christianum
circumtulit. Fortè D. Concordiæ corpus exanime,
heu! non digno sepulchro, cloacâ tumulatur.
Quærit hoc pietas Christiana, quærit & impietas
Porphyrii militis; illa virtutis odore, hæc avaritiæ
illecta, & nummos in vestibus & gemmas subodo-
rata. Atque hæc sua consilia Porphyrius IRENÆO
detegit. Itur, eruitur Concordia nullâ spurcitie
asperfa. Sed aurum & gemmam Porphyrius excæ-
catus ab avaritiâ nullam videt. At hoc abeunte,
IRENÆO merum aurum & una gemma totum cor-
pus martyris visum. Igitur ABUNDIVM in auxilium
vocat, & ad Justinum Presb. thesaurum fert; ille
terrâ abscondit. Sed & merces sua IRENÆO &

ABVNDIO constitit. Vivi enim in cloacam demersi à Valeriano animas pulcherrimâ tamen morte posuerunt. Itaque etiam sanctior ludit fortuna, quando non jam ab aratro sed è cloacâ ad purpuram & ad Martyrum purpuram vocat. *Ex actis D. Laurentii.*

Quandò quis altiùs se per tumorem mentis erigit, tantò magis in imo despicabiliùs jacet. E' contrario è honorabiliùs humilis coram Deo provehitur ad summa, quò per vilem sui estimationem se vilipendendo magis collocat in profundo. S. Laur. Just. de Humil.

SS. AURELIUS & NATALIA MM.

27. Augusti.

O *Quàm pulchra est casta generatio !* quæ tantum splendorem etiam thalamo conciliat. Audi orbis, & , si vides , hunc juxta mecum vide. Sustulerat jam AVRELIUS è conjuge NATALIA geminam prolem ; abhinc ergo castitati placuit, non liberis vacare. Sed & cælo hoc cum primis placuit , cujus oculos nulla alia tam facillè virtus, ut castitas rapit. Certè ocellus cæli Christus inter Angelorum comitatus visus descendere , & hic quidem benedicere cubantibus , illi tapete candido etiam pavementũ , quod tam pudici pedes premebant, vestire. Virginum etiam Regina ad spectaculum Superis tam jucundum delapsa cælo, solati in non viduo lecto viduos conjuges voluit. O Superi ! quæ ego somnia tam castè dormientiũ fuisse putem , ubi lectum VIRGO MATER & VIRGO FILIUS sternere veluti non dubitavit ? quàm molli-ter credam cubuisse, cum suas Angeli plumas cælo afferrent ? Et audi quàm suavibus somniis cælum demulserit castos. Cum autem in pauperes &

mar-

martyres erogassent, ex his florâ laurâque AVRELIÆ per somnum visæ utrique præmium operæ martyrii palmam sunt pollicitæ. Non fefellit tam sanctus Morpheus. Ducti ad supplicium cum plurimis aliis (ex quibus uni scala in cælum se porrigens viam scilicet ostendit) caput truncandum pro fide præbuerunt, duplici dehinc titulo beati, cum & conjuges & martyres audiunt, iidemque & casti & fortes. *Ex Surio.*

O quàm beata mens, quæ propter sui innocentiam in conspectu invictissimi æternique Regis astare non veretur, & ad quam velut in proprium thalamum celestis festivè declinat sponsus! S. Lau. Just. de cast. con. c. 14.

S. CÆSARIUS CONF. 27. Augusti.

Quisquis flores aut fraga legis inter Poëtarum vireta, heu! cave tibi; *latet anguis in herbâ.* Vides indormire CÆSARIUM serpentis amplexibus? Non Æsculapius erat hic, sed Apollo, profanus inquam codex, cui noctem quandoque invigilabat ille, cum precibus debuisset. In somnis ostendit cælum, serpentis non libri volumina esse, quibus incumberet. Quare manibus hæc excussit. Tu quoque, quæ in sinu hos angues imò in oculis geris legendo, cavebis, iterum moneo, juventus. Cæterum puer CÆSARIUS non semel prætextam posuit, ut pauperes hanc acciperent, domi deinde spoliatum se à prætereuntibus commentus, cum interim ultrò in has prædonum manus accurreret. E mundo cum abiret, inconsultis id parentibus (ne viam obsiderent) fecit. Abhinc mundo mortuum quis negabit, quando ubi Abbas ad Episcopatum Arelatensem quærebatur, tumulo, quo se absconderat, fuit extrahendus? Multis sæ-

pius calumniis appetitus, exilio mulctatus, vinculis oneratus, unis tamē beneficiis semper certavit. Certè calumniatorem lapidibus obruendum servavit, civicamque ex hoste meruit. Rex ipse Theodoricus cum reum ad tribunal vocasset, ubi ad instar Angeli splendentem intuitus est, habere exinde patronum suum apud DEVM maluit. Ejus dona (uti & vasa sacra vestesque) omnia in captivorum subsidia dilapidavit, veros Ecclesiæ thesauros animos esse reputans. Abiit tandem mortuus è vivis, cum prius ipse mortuum ad vivos reduxisset. *Ex Lippeloo.*

Demonum cibus est carmina Poëtarum, secularis sapientia, Rhetoricorum pompa verborum. Hæc sua omnes suavitate delectant, & dum aures versibus dulci moderatione currentibus capiunt, animam quoque penetrant, & pectoris interna devinciunt. S. Hieron. in parab. fil. prod.

S. MARGARITA VIDUA. 28. Augusti.

Nobilem hanc MARGARITAM fortuna ad gregis, quem paupereula pascebat, pedes abjecit. Et tamen splendor illius ex ipso cælo Christum accivit, ut pauperem & ipse indutus stipem peteret. Nec abnuit illa, sed panem, quem unicum habebat, illi tradidit non parvo lucello. Nam continuò Christus ex oculis abiens suavissimo odore MARGARITAM perfudit. Hoc interim probè pascita cum domum deinde venisset, & mater negaret in penu panem esse, protulit tamen inde MARGARITA talem, qui candore & sapore cælum loqueretur, famemque non familiæ modò, sed totius viciniae unicus placaret. A morte mariti (nam nubere coegerant parentes) tota in pietatis studia abiit.

abiiit. Lectum sarmenta sternebant, cervicem lapis fulciebat molle semper castitati pulvinar. Caput omniaque in mensâ panis, cella fons fuit. Calcei nulli, vestis ei unica, præter cilicinam, quâ pectus ita astringebat, ut sanguis expressus in saniem abiret; sed hac illa formosissima Superis videbatur. Interea primo manè sacris aderat, reliquum diem visendis ægris, & rogandâ, quam pauper in pauperes erogaret, stipe non malè comburebat. Mortis diem à cælo edocta cum à matre filia mnemosynon expeteret, calceos suos illa promisit. Et nimirum, agebat hæc, illos, quos nullos habes? imò, illa, quos mors donabit. Et ecce dum defunctam intruetur filia, videt tenuissimis membranis calceatam. Detracta ea spolia salutem morbidis plurimis tulerunt. Et quid jam dubitas virtus ad cælum etiam per medias spinas currere, quando contra has te cælum calceabit? *Ex Ferrar.*

Quàm præclara possessio sit humilitatis, si norunt, qui jugum illius ferre non erubescunt. Nudus & sine calceis ingredi potius elige, quàm humilitate spoliari: nam humilitatis studiosos Deus ipse protegit atque defendit. S. Ephrem de vit. spirit.

S. AUGUSTINUS E.P. 28. Augusti.

AUGUSTINUS ubi manus Deo & D. Ambrosio dedit, in Africam redux & sacerdos primùm, mox Pontifex Hipponensis factus, patrem se Catholicis omnibus, hostem hæreticis acerrimum exhibuit, quorum manus divino præsidio sæpius evasit. Mores improbos suorum liberrimè pro concione carpsit, illorum præsertim, qui sacris vel à principio non adessent, vel ante finem subducebant sese; quique non Deo loqui in templo, sed homini-

hominibus confabulari consuissent. Mensa ejus, quæ frugalis erat, & vasis vel ligneis vel testaceis superba, quoslibet hospites admittebat, si illos excipias, quos ascripti hi versiculi proscribent:

*Quisquis amat dictis alienam rodere vitam,
Hanc mensam vetitam noverit esse sibi.*

Supremum æger Davidis carmina, quæ à penitentiâ nomen habent, parietibus cubiculi inscribi voluit, interque earum commentationes mortem sanctissimè obivit, & Ecclesiæ hæreditatem amplissimam eloquentiam suam & profundissimam doctrinam reliquit; illud puto juventuti legavit, quod in libr. XXII. de civit. Dei c. 8. narrat; matrem scilicet filios immorigeros diris devovisse; vota cælum audisse; & illos vagos, & horrendâ omnium membrorum concussione tremebundos orbem pererrasse; ex his denique duos ad aram D. Stephani sibi redditos esse. Superi! si improba mater in improbos filios tantum potuit, cheu! Mariani, quid in immorigeros MARIA MATER poterit? *Ex vitâ & ipsius D. Augustini libris.*

Si terrenos parentes tanto affectu diligimus, qui parvo tempore pro nobis sustinuerunt labores, nonne celestis pater magis amandus est, qui pro nobis crucifixus est? Nam quidquid parentum nostrorum circa nos fuit obsequium, ejus est beneficium. S. Aug. l. de salut. docum.

DECOLLATIO S. JOANNIS BAPT.

29. Augusti.

Natalitias hoc die Herodes epulas dedit, quas rectius funebres vocabimus. Aut enim nullas, aut istas sol fugit, quas sanguine humano heu! nimium nobili crudelitas condivit. Nam cum ad reliquas mensæ illecebras filia etiam accessisset, &

faltu

faltu leviculo terram plaufisset, ecce tibi præmium pedes caput maximi vatis JOANNIS abstulerunt. Nec satis erat, per mensam tam delicatum ferculum ambulare, & oculorum gulæ facere satis. Extraxit conjux adultera palato suo linguam (illam gratissimam Suadæ sedem) & mille nunc convitiis, nunc acu mille locis fodit scelestâ. Sed profectò pessimè acu rem tetigit. Nunquam enim magis viva etiam crudelitatem Regis, quàm tunc fuit locuta, & meritò deinde divinum VERBUM loqui tyranno renuit, cujus vocem decollaverat. Ipsa saltrricula pœnas si seras, serias certè luit, quando astrictas gelu aquas transiens, ruptâ sub pedibus impiis glacie, abscindendum crustis caput dedit, etiam tunc portentosum in modum subsiliens, & choreas, quibus viva assueverat, mortua etiam continuans, manifestum omnibus mortalibus documentum, quàm non multo saltu opus sit, ut in orcum devolvamur. At dicet nonnemo, ergone odiosam pede calcare terram non liceat? imò verò calcanda illa est, & pede utroque, sed graviore, & cui cælum non orcus arrideat. *Ex Bar. & Martyrol.*

Si Ioannes tantus, Ioannes talis, tantâ eremo separatus à feminis, feminarum pericula non evasit, quis est, qui inter feminas vivens evasurum se sine labore, maximo, maximâ sine cautione confidit, nisi qui sancto dicitur spiritu? S. Chrysol. serm. 2. de Decoll. S. Joann.

S. BONONIUS ABB. 30. Augusti.

OPrima Philosophiæ pars est mortis meditatio; hæc BONONIUM puerum mundo mori docuit, quâ quidem morte ad vitam nihil est salubrius. Hinc Ægypti deserta petiit tantamque sanctorum civium frequentiam invexit, ut in solitu-

solitudinem urbes, in urbes solitudinem diceris migrasse. Ipse totam Ægyptum concionabundus obibat, Christoq; longè plurimos jungebat, mercatores præsertim, quibus tempestate aliquando jactatis post preces fusas solem & cum sole fidei lucem ostendit. Ob id cùm Alexandriæ in summo honore jam esset, iterum Ægypti intima petiit. Hic illi tectum cælum, cubile terra, culcitra cili-
cium, cervical lapis fuit. Huic etiam invigilabat potius quàm indormiebat; quò mollius tamen jaceret, lectulum hunc suum lacrimis quotidie lavabat. Verùm è privato hoc pulvere extractus in arenam à Petro Vercellensi Antistite, cui una cum pluribus aliis capto libertatem apud barbarum Regem exoraverat, Cœnobitis Lacedensibus præesse jussus est, dum vitâ simul & munere est functus. Porro quem adgeniculari ad tumulum Divi cernis, fraternæ cædis reus est. Hunc cùm supplicem Sacerdos quidem, sed non conscientia absol-
veret, annos plures à domesticis furiis agitatus malaciam tandem animo apud cineres BONONII reperit. Veniam nuntiarunt ruptæ ultrò manicæ, quas reus ipse dextro & cædis auctori brachio induxerat. Hæ nunc licet è ferro sint, an non pulchrius tamē suspensæ tumulo BONONIVM ornant, quàm Manliani, quos olim abjecerat, torques facturi fuissent? *Ex Gabr. Palaoto.*

Licet cecideris, licet fueris in scelera devolutus, vide ne desperes; remansit tibi unde piissimo satisfacias creditori. Absolvit vis? ama. Caritas cooperiet multitudinem peccatorum. S. Petr. Chrysol. Serm. 94.

S. AIDANUS EP. 31. Augusti.

Hic ille AIDANUS est Lindisfarnensis Ponti-
fex, quem ad Angliæ regnum Christo subji-
ciendum

ciendum purpurato interprete usum (Oswaldo Rege) supra diximus. Nimirum tot Apostolos ferè olim Anglia, quot Reges habuit. Sed quæ in alia etiam regna dives fuit, hodie externæ culturæ est indiga. Cæterùm AIDANVS, uti multum Regibus, ita plus aliquantò familiaris mendicabilis fuit. Ex his cum uni equum donasset phaleris regiis superbum, & Oswini (frater is erat Regis) nobile donum, succensuit nonnihil Oswaldus & objurgavit AIDANVM. At cum hic pauca pro se dixisset, atque id tantum quæsiuisset ex Oswaldo, plùsne equum hominis mancipium, quàm in paupere homine Dominum Christum adamaret? continuò in sese primò Rex, mox deinde in genua coram AIDANO descendit, & à Pontificiâ tiarâ veniam Regiæ coronæ rogavit. Et abstulit non hanc tantum, sed mortis etiam beatæ nuntium, cum modestissimo Rege non digna jam esse superba regna dictitaret AIDANVS. Porro cum hic in iratum mare oleum immisisset, oleo mitius etiam mare vidisses. Flammæ quoque, quas tyrannus Penda urbi injicere parabat, in suas partes traxit, & averfas ab urbe in hostes armavit. Ita victor è vitâ abiit non sine triumpho, quem D. Cuthbertus tunc puer ducere illum in cælum vidit multo lumine nobilem. O triumphum tuum AIDANE sequi etiam nos pileati olim possimus! Ex ven. Bedæ hist. Eccl. l. 3.

Per misericordias pauperum misericordiam paremus, ut possimus esse de poenâ liberi, & de salute securi: gratiæ misericordiam sperat ibi, qui hîc non fecerit misericordiam: qui facit misericordiam, currit ad premium; qui non facit, decurrit ad poenam. S.P. Chryf. serm. 8.